

ORGANISATIE VAN HET AMERIKAANSE LEGER.

Jos Laqae

Toen de Senaat en de Kamer van Volksvertegenwoordigers op 04 april 1917 bijna unaniem het voorstel van president Wilson goedkeurden, hadden zij geen flauw idee wat dit op militair vlak voor de V.S. betekende. De meeste waren van oordeel dat de Amerikaanse troepen deze klus in 6 à 8 weken zouden klaren.

De realiteit zag er wel iets anders uit. De V.S. beschikten op dat ogenblik over een minieme troepenmacht die gebruikt werd om tussen te komen in enkele Latijns-Amerikaanse conflicten en om de interne rust en vrede (Indianen en Mexicaanse bandietenbendes) te handhaven. Op het ogenblik van de oorlogsverklaring beschikten de V.S. over een leger van 135.000 manschappen, waarvan slechts de helft uitgerust waren met een geweer.

Op organisatorisch vlak was de toestand al niet veel beter. Het Amerikaanse leger bestond uit kleine detachementen die nooit boven het regimentsniveau uitstaken – (bataljons, compagnies en regimenten), en die verspreid lagen aan de zuidelijke grens met Mexico, en in enkele dominions en protectoraten zoals de Filippijnen, Costa Rica, Santo Domingo enz. Voor de rest werd er beroep gedaan op de National Guard om in geval van ernstige oproer en rellen de rust en orde terug te brengen.

Het was steeds een moedwillige interne politiek binnen de V.S. geweest om het leger zo klein mogelijk te houden, teneinde te vermijden dat de militairen ooit hun stempel zouden kunnen drukken op de politieke machtsverhoudingen.

Op 18 mei 1917 werd er een wet gestemd die toeliet om mannen tussen de leeftijdsgrens van 21 en 30 jaar verplicht onder de wapens te roepen. Later in 1918 werd deze leeftijdsgrens opgetrokken van 18 jaar minimum tot 45 jaar maximum. Dit gaf de V.S. in 1917 een potentieel van 13.228.000 manschappen. In 1918 werden dat er 23.709.000. Omdat het Amerikaanse leger niet alle manschappen nodig had waren er strenge medische criteria waaraan de rekruten moesten voldoen en werd er gebruik gemaakt van loterijstelsel, waardoor sommigen vrijgesteld konden worden van legerplicht. Iedere staat binnen de V.S. was verantwoordelijk voor de organisatie van de rekrutering binnen haar grenzen.

Organisatorisch werden de manschappen ingedeeld in drie verschillende systemen :

- 1) Regular Army
- 2) National Guard
- 3) National Army

Regular Army : bestond uit beroepssoldaten, uitgebreid met vrijwilligers. De effectieven werden in 1917 opgevoerd tot 18.033 officieren en 470.185 manschappen.

National Guard : bestond uit leden van de nationale gardes van de verschillende staten, uitgebreid met de vrijwilligers van de regionale militia's. De effectieven werden in 1917 opgevoerd tot 13.377 officieren en 456.800 manschappen.

National Army : een volledig nieuwe instelling die volledig gevormd werd door de opgeroepen mannen (legerplicht).

Midden 1917 werd er echter afgestapt van de strikte scheiding tussen deze 3 instellingen en werden zowel de vrijwilligers als de legerplichtigen in de 3 organisaties ingedeeld. Het is ook zo dat het om praktische redenen (opgeleide officieren en onderofficieren, aanvulling van de gewonde en gesneuvelde manschappen) het onmogelijk zou geweest zijn om deze scheiding tijdens de volledige duur van de oorlog aan te houden.

Om al deze manschappen op te leiden tot volwaardige militairen werden er over het hele land opleidingskampen opgezet. Deze kampen konden tot 40.000 soldaten elk bevatten. Er waren 16 van deze kampen voor de National Guard en 16 voor het National Army. Tijdens hun verblijf in deze kampen werden de soldaten ingedeeld in divisies. Vanaf de eerste dagen na de oorlogsverklaring werd er besloten om de verschillende divisies in de V.S. samen te stellen. Generaal Pershing moest dan maar in Frankrijk uitmaken waar, wanneer en in welke functie hij die wenste in te zetten.

Gestart bij de oorlogsverklaring met een leger, zoals reeds eerder in de tekst vermeld, van 135.000 soldaten groeide de Amerikaanse legermacht uit tot een totaal van meer dan 4.800.000 soldaten onder de wapens in 1918. Daarnaast beschikte het opperbevel dan nog eens over een wervingsreserve van ongeveer 10.000.000 mannen.

De organisatie van het leger in 1917 zal van dan af de hoeksteen van de Amerikaanse strijdkrachten blijven. Tot op de dag van vandaag is die – op enkele modernisaties na – nog steeds identiek. Het basisprincipe was dat iedere infanteriedivisie zou bestaan uit 4 regimenten. De divisies van het Regular Army werden genummerd van 1 tot 25, die van de National Guard van 26 tot 75 en die van het National Army van 77 tot 91. Er werden ook een 92ste en 93ste divisie in de rangen van het A.E.F. (American Expeditionary Forces) opgericht. Deze waren volledig uit kleurlingen (Afro-Amerikanen en Indianen) samengesteld en stonden onder leiding van blanke officieren. (Meer uitleg in de bijlagen)

In de kampen werd er aan de soldaten niet alleen een militaire opleiding gegeven, maar werden er in hun rangen mannen geselecteerd waarvan men dacht dat zij leidinggevende capaciteiten bezaten. (Eén van de criteria hiervoor was onder andere de reikwijdte van hun stem.

Eenmaal de opleiding beëindigd was, werden de soldaten overgeplaatst van hun opleidingskamp naar een transitkamp in afwachting van hun transport naar de Europese slagvelden. Deze transitkampen waren over het algemeen langs de Amerikaanse oostkust gelegen in de nabijheid van de grote havens (New York, Philadelphia, Newport Virginia en Baltimore). Gezien er niet genoeg schepen voorhanden waren om al deze soldaten snel naar Europa te verschepen, kon het verblijf in zo'n transitkamp al gauw enkele maanden duren. Tijdens deze periode werd de opleiding van de manschappen vervolmaakt. Het tekort aan transportschepen kwam er vooral door een zekere tegenwerking van de Britse militaire overheid. Gezien zij uit de boot waren gevallen voor het bekomen van Amerikaanse strijdkrachten die onder Brits bevel zouden ingezet worden, wilden zij hun transportschepen enkel inzetten voor het transport van goederen en voedsel. Amerika kon enkel beschikken over transportruimte voor soldaten mits het betalen van een fikse vergoeding aan de Britse regering.

Deze bijdrage was opgenomen in een brochure die naar aanleiding van een fronttoer, georganiseerd door de Western Front Association naar Chateau Thierry in september 2004. In deze streek hadden de Amerikanen een belangrijk aandeel in het stoppen van een van de Duitse offensieven in het voorjaar en zomer van 1918.